

mátorok előhozták. E kérdésnél is megvizsgálhatjuk magunkat, hogy milyen közel vagy távol állunk az első keresztyénektől.

És az imádságban. Ebben van összefoglalva mindaz, amit eddig mondtunk. Ha Istent nemcsak szemléljük, hanem tudjuk, hogy ő velünk valamit akar; Krisztusban hozzánk jő; kikutathatatlan és felséges irgalmassága szerint cselekszik rajtunk és velünk, akkor mi sem hallgathatunk. Akkor nekünk is beszélnünk kell. A puszta szemlélődés éppen azáltal szűnik meg, hogy ő beszél és beszéde által a mi nyelvünk is megoldódik. Imádkozni kezdünk. Hogy Isten nemcsak képzelődésünkben és szemlélődésünkben él, hanem nekünk csakugyan való és élő Isten, ez éppen abban nyilvánul meg, hogy beszél hozzánk és mi beszélünk hozzá. Ez annyira magától értetődő, hogy magyarázatra nem szorul. A bűnösök és megkegyelmezett gyermekek gyülekezete: imádkozó gyülekezet.

Hol vagyunk azonban ettől? Az első keresztyéneknek ez a képe — ha magunkat beleképzeljük — nem olyan — mint egy álom? Nem. Mi vagyunk az álmodozók, mert azt hisszük, hogy az apostolok tudománya a bűnösök és gyermekek közösségében való igaz megmaradás, a kenyértörés és az imádság nélkül is megélhetünk. Hiedelmünk és álmodozásunk közben megragad az első gyülekezet képe és költséget bennünket. Nehogy azonban ezt a képet álmainkba beleszójuk, nehogy valami új szerepről, az első keresztyének szerepéről álmodozunk, mert mi mások vagyunk, mint ők. Ez a veszedelem ugyanis fennforog. Manapság nagyon buzgólkodnak azon, hogy az első keresztyének szeretetét és az első gyülekezetet, melyet e szeretet alapít, visszaállítsák. De vigyázzunk! Itt egészen más dologról van szó, mint valamilyen eszmény megvalósításáról! Az első keresztyének kétségkívül eszményi gyülekezetet alkottak. Felriadt alvók és megrendült emberek voltak. A maguk körében mammonnal, betegséggel és a halál hatalmával leszámoltak. Erre azonban a megrázkódtatás és fölébredés segítette őket. Ők csakugyan elől kezdtek. Ők, ellentétben velünk, nem akartak előbbre menni annál, ahol voltak. Ez volt az ő fölébredésük. De hát hol voltak? Jézus Krisztusnál. Ő a kezdet. Neki kell a mi életünknek is kezdetévé lennie. Ha nem nála kezdjük el az életet, küzdelmünk még tovább fog tartani és álmodozásaink közben szétzúzódunk. Az első keresztyének csupán arra valók, hogy évezredek múltán is figyelmeztessenek, hogy a mi életünknek is egyedül Ő a kezdete és lehet a kezdete: mert Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.

A Biblia üzenete.

Beköszöntő prédikáció a bázeli Münster-gyülekezetbe.

..... „Világosítsa meg az ő orcáját rajtunk. Hogy megismerjék e földön a te útadat“ . . . (67. Zsolt. 2—3. vers).

Kedves Gyülekezet! Világosítsa meg az ő orcáját rajtunk, hogy megismerjük a földön a te útadat! Így kiáltott régen egy ember Istenhez. Megismerte, hogy az ember *úttalan*, mint az elveszett gyermek a sötét erdőben, ha Isten nem világosítja meg őt. Meglátta, hogy semmi sem azon dől el, amit mi emberek tudunk, akarunk és teszünk, hanem minden egyes-egyedül azon, hogy Isten szemei kísérjenek bennünket. De még látott valamit. Meglátta, hogy minden elveszett állapotban és mélységben is, amibe belekerülhet az ember, még mindig új és új kapcsolat áll fenn Isten és az ember között. Még nem szakadt el minden összekötő szál. Vannak *úttaljai Istennek a földön*. Elrejtettek, de felfedezhetők. Ott a segítség, ahol ezeket felfedezik. Azért hát világosítsa meg az ő orcáját rajtunk, hogy megismerjük a földön a te útadat!

A Biblia egész üzenete előttünk van ebben az ígében. Hadd beszéljek nektek ebben az órában erről az üzenetről és lépjek be ezzel Isten sok és hűséges bizonyágtévőinek sorába, akik előltem a gyülekezet e helyén szolgáltak az ígének. Erre hívtatok el engem. Én most csak azt mondhatom, tudom feladatam nagyságát, ami reám várokozik. Még inkább tudom az emberi erő kicsi voltát ezzel a feladattal szemben. De tudom Isten hatalmas kegyelmének nagyságát is, amely bennünk erőtlenségben mutatja meg erejét. Erre az isteni kegyelemre bízom magamat, benneteket és közös útunkat ebben az órában.

Világosítsa meg az ő orcáját rajtunk, hogy megismerjük a földön a te útadat! Csak valami, csak az egyedül szükséges dolog hirdettetik itt nekünk. Nem ez vagy az, nem sokféle.